

DEN SIDSTE REJSE

Forfulgt, drevet frem af sin dobbeltgænger,
den anden i ham, vandrede han gennem Frankrig
til Bordeaux, til en huslærerstilling dér

hos den tyske konsul. Ventede ti dage på pas
i Strassburg. Tog postvognen til Besançon.
Vandrede resten af vejen. Og hvilken? Ni dage

gennem kold blæst og undertiden sne til Lyon.
Blev holdt op på vejen. Spilled den stumme af angst
for røvere og politik. Seks hundrede kilometer endnu.

Gik som i trance. Talte timevis sine skridt
gennem snestorm i Auvergues bjerge,
restede og overnattede hvor det faldt sig.

Kom pludselig til en blomstrende dal, gik langs Dordogne,
fandt et herberg i Libourne, stod op før daggry,
løb til Bordeaux, kunne ikke vente og blev ikke ventet

så tidligt, men vel modtaget. Atten umenneskelige
dage og nætter bag ham. Fik nu et herligt værelse.
Hilste på fruen, fem døtre, og konsulen sagde:

De vil blive lykkelig. Men de hetzende skridt af en anden
løb stadig ved siden af ham, og en fremmed
stemme skringrede bag stemmen, de andre hørte.

Kun en udflugtsdag ved havet hørte han intet
andet end havet og levede op. Lø.
Glemte sin dobbeltgænger og angsten. Men kun

ved havet. Ikke ved det rige hus' fester,
ikke et øjeblik ellers. Måtte tilbage. Bestilte pas
fra Bordeaux til Strassburg. Rejste brat en morgen

hjem over Paris. Så guderne i gallerierne; ingen hjælp ham.
Blev afvist af herberget, sov i en trappeopgang, smidt ud,
stumplede videre, stadig mer hetzet, mer stum. Ankom

i laser til vennerne, stinkende som en tigger, selv om
han vaskede sig i bybrønden først. Flygtede
fra deres forlegenhed hjem til barndommen, ungdommen:

Moderen.

Efter brevet om Diotimas død slog han alt itu om sig
til han blev bundet til sengen. Af beroligende midler hjalp ingen
førend den rådløse læge læste højt af *Illiaden* for ham.